

Keti Hopkins

Zodijsak devojke

Razmažena princeza

Preveo Dušan Mišić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Prvo poglavlje

Dobro došli u moj svet

„Ne, nisam spremna. Da li ti izgleda kao da jesam?“

Izležavala sam se na suncu pored bazena naše vile u Sent Kitsu na Karibima, sa mobilnim telefonom u jednoj i čokoladnim milkšejkom u drugoj ruci. Koko je ležala na ležaljci pored moje. Koko je moj pas, ružičasta malteška pudla. (Svi u mojoj školi imali su sićušnog psa, ali niko nije imao ružičastog. Morala sam da ofarbam Koko u tu boju zato što su svi kučići izgledali isto – bili su beli i slatki. Sada se Koko ističe među njima i savršeno se slaže sa mojim novim lakom za nokte.)

Dok sam razmišljala o tome kako je život na ovom rajskom ostrvu neverovatno lep, prekinuo me je glas koji je zahtevao da mu kažem da li sam spremna za polazak. Svako bar i malo pametan mogao je da zaključi da nikako nisam spremna da se ukrcam na let za Evropu. Kakav bi idiot putovao u Pariz u tirkiznom bikiniju, čak i ako je iz najnovije „Prada“ kolekcije?! Kada sam bila mlađa, neko vreme živeli smo u Engleskoj, tako da znam koliko je hladno u tom delu sveta. Pravi Smrzograd!

„Izvinite, gospođice Hedli-Dent, ali...“ progundao je Henri.

(On je šofer i pomoćnik moga oca, iako se to na osnovu njegovog izgleda ne bi moglo reći. U bermudama i havajskoj košulji, više je ličio na profesionalnog surfera, nego na slugu.)

„Šta je sada, Henri?“

Postajala sam besna i verovatno bih bila još neprijatnija prema njemu, da moja prijateljica Tigsi nije bila sa druge strane žice i čekala da joj odgovorim na poziv.

„Samo, ovaj... avion je spreman i pilot vas čeka već više od sat vremena.“

„Pa? Reci mu da sačeka još koji sat jer nisam spremna, a želim i da uhvatim još malo boje pre nego što odem.“

„Mogu li bar da mu kažem kada ćeš otprilike biti spremna?“

Pogledala sam Henrija svojim najopasnijim pogledom. Prošle godine smo Tigsi i ja (pre nego što su me izbacili iz škole) dugo uvežbavale ovaj pogled ispred ogledala – jedna obrva podignuta, nozdrve raširene, usne zategnute. Tigsi je često govorila da kada napravim taj pogled izgledam kao da patim od zatvora, a ne kao da sam besna. U svakom slučaju, Henri je shvatio poruku i povukao se. Tako je patetičan kada insistira na stvarima kao što su rasporedi, aerodromi... Kao da je to moj problem. Konačno sam mogla da odgovorim na poziv. Izvalila sam se na ležaljku, uzela gutljaj milkšejka i... *Fuuuj*... Ispljunula sam ga. Bio je vreo!

„Širla, Širla“, povikala sam.

Nekoliko trenutaka kasnije, Širla, naša kućepaziteljka, izašla je iz kuće. Ona uvek radi sve taaako polaaako. To je verovatno zbog toga što ima milion kilograma. Izgleda kao kuća na nogama – nogama koje kao da su od želea, pa se tresu dok hoda. Pokazala sam na čašu.

„Još leda i ove ukusne čokolade.“

„O, ti voliš čokolada. Ako ne paziš, ti postaneš jedna ogromna čokolada istopljena na suncu“, rekla je dok se sa čašom u ruci gegala do kuhinje.

„Reci Mejsonu da mi napravi pomfrit pre nego što krenem. Onaj veliki, četvrtasti. I ponesi majonez i sitno iseckan luk. I nešto za Koko.“ (Mejson je naš kuvar i Širlin muž. Oni su stari bračni par. Mnogo smešno izgledaju zajedno. On je tako sitan, a ona ogromna.)

Širla se na trenutak zaustavila.

„Uh, pretpostavljam da bih mogla da mu kažem“, rekla je, „ali moraš nekada jesti i povrće da ti ne bi iskočile bubuljice na bradi i tako upropastile tvoje lepo lice. I, nemoj da daješ čokoladu psu. To nije dobro“, rekla je i nestala pre nego što sam uspela da joj odgovorim.

Ponovo sam podigla slušalicu.

„Mmmm, pomfrit“, rekla je Tigs sa druge strane. „Mislim da ću da pozajmim tvog kuvara. Obožavam pomfrit.“

„Izvini, Tigs, pretpostavljam da si sve čula. Dobro došla u moj svet. Možeš li da veruješ? Henri pokušava *meni* da naredi da krenemo, kao da on plaća mene, a ne ja njega!“

„Upravo tako“, rekla je Tigsi. „Moraš im dati do znanja ko je gazda, razumeš?“

„Da. Mama je kriva što se tako ponašaju. Previše je fina prema njima. Kao mali miš. Izvinjava im se kada je previše glasna. A tata nikad nije tu. Šta bih mogla da očekujem? Na meni je da im pokažem gde im je mesto. Kao da nemam sopstvenih briga, nego još moram i time da se bavim.“

„Upravo tako.“

Zurila sam u ogroman bazen i more iza njega. Blistalo je na popodnevnom suncu kao hiljadu majušnih zvezda.

„Da. Ponekad mi se čini da se tako ponašaju zato što imam samo četrnaest godina, pa misle da mogu sa mnom kako hoće. E, ne može! Nema šanse.“

„Naravno. Leonora, nije da sam teška osoba ili nešto slično, ali znam da se takvo ponašanje može okrenuti protiv tebe na nekom putovanju. Sada je, na primer, početak decembra – bliži nam se Božić, zar ne?“

„Da. Sveti praznik. Bla, bla, bla...“

„Pa, svi putuju, zar ne?“

„Pretpostavljam.“

„Pa, znam da se mom tati dešavalo da, ako propusti zakazan let svojim privatnim avionom, naro-

čito u vreme praznika, ne dobije priliku za drugi let.“

„O, pa ti misliš da je to problem. Šta tačno hoćeš da kažeš?“

Tigsi se glasno nasmejala u slušalicu.

„Hoću da kažem da bi ti bilo bolje da pomeriš svoje bogato dupe sa Kariba i ukrcaš se na avion, inače ćeš propustiti našu božićnu kupovinu u Parizu.“

„Briga me za Božić. Ako mene pitaš, taj dan je samo još jedan izgovor da posluša uzme slobodan dan“, rekla sam, ipak ustavši sa ležaljke.

Obula sam „guči“ papuče sa štiklom i odšetala do spavaće sobe. Koko me je pratila. Ona je tako slatka i hoda kao da je na štiklama.

„Znam“, uzviknula je Tigsi. „Tri nedelje odmora provešću kao i obično, dosađujući se. Jedina zanimljiva stvar u svemu tome jeste što ćeš ti biti tu, pa ćemo zajedno u kupovinu. Tata mi je obećao novi dijamantski „kartije“ sat. Stavila sam ga na listu poklona, jer sam se već zasitila „roleks“ satova koji su baš izašli iz mode. Zaista, Lili, ja sam spremna za Pariz. Sada sam u Ženevi i tu ću čekati voz.“

„U redu. Doći ću“, rekla sam dok sam u kofer stavljala čokoladu koju sam izvadila iz fioke. „Evo,

pakujem se, ali neću dozvoliti da Henri misli da to radim zbog njega.“

„Naravno da ne. Ali, požuri. Ovde nemam s kim da se zabavljam.“

„Vidimo se uskoro.“

„Odlično. Ljubim te. Tata nam je rezervisao ceo poslednji sprat u hotelu *Džordž V*. Već sam bila tamo kada je Imelda Parker Nouls slavila šesnaesti rođendan. Super izgleda i mislim da će ti se dopasti.“

„Izvini, moram da se pakujem. Ćao, ćao.“

„Ćao.“

Spustila sam slušalicu i otišla do ogledala. Stavila sam omiljeni parfem i očešljala se. Bila sam zadovoljna svojim izgledom. Sunce je još više posvetlilo moje plave pramenove. Jednog dana me je Širla videla pre nego što sam ispeglala kosu. Rekla je da je prelepa. Pretpostavljam da nema pojma koliko je nege potrebno da bi kosa izgledala lepo. Mislim da bih umrla od sramote da mi neko vidi frizuru kada tek operem kosu. Te kovrdže izgledaju užasno, iako Širla kaže da sasvim odgovaraju mom horoskopskom znaku. Moja kosa koja dopire do pola leđa izgleda kao lavlja griva. *Zašto bih, za ime boga, želela da izgledam kao lav?* pomislila sam dok sam

nanosila maskaru. *Većina njih ima čupavu grivu i nema isfenirane pramenove boje meda koje mi je izvukao Danijel Blejk, stilista poznatih.*

Stavila sam plava sočiva kako bih prekrila svoje dosadne braon oči i pogledala naokolo da proverim da li sam sve spakovala. Koko je posmatrala svaki moj pokret.

„Ne gledaj me tako“, rekla sam. „Neću biti tu samo nekoliko dana.“

Koko se prevrnula na leđa i pogledala me. Bila je tako slatka, čak iako joj je trbušić bio druge boje od ostatka tela – nisam imala više boje.

Mama i Širla spakovale su većinu mojih stvari. Ja sam ubacila još nekoliko, za svaki slučaj. To su bili: sjaj za usne, nekoliko diskova i čokolada za slučaj nužde. Bacila sam pogled na fotografiju koja je stajala u srebrnom ramu pored kreveta. *Ovo ne smem zaboraviti*, pomislila sam. Nikada nigde nisam išla bez nje. To je bila fotografija moje sestre Popi i mene. Slikale smo se kada sam ja imala dvanaest, a ona deset godina. Oh, pegla za kosu. Ubacila sam je na vrh kofera. Ne mogu da verujem da su zaboravile da je spakuju. To je dokaz da nemaju pojma o tome šta mi je važno. Ako bih putovala bez nje, bilo bi to kao da putujem bez ruke ili noge. Toliko mi je

važna! Nisam mogla da se odlučim šta još da ponesem. Tigsi mi je rekla da je u Evropi sada toplo, ali ne baš kao na Karibima. Jedino što sam nosila protekle nedelje bili su bikiniji. Ako zahladi mogu da kupim novi šal od kašmira. Onaj koji sam kupila prošlog decembra nosila sam bar tri puta. Moraću da kupim novi.

Izvukla sam farmerke iz ormana i pokušala da ih obučem. Uh! I pre su bile uske, ali ne ovoliko.

„Mama!“

Nekoliko trenutaka kasnije, mama se pojavila na vratima.

„Da, draga?“

„Moje farmerke! Smanjile su se.“

Mama je ušla u sobu, posmatrajući kako se mučim da uđem u njih.

„Ovaj... mila, zar ne misliš da si se možda malčice ugojila?“

Mogla sam da osetim kako mi nadolazi talas gneva. Osećala sam ga u dnu stomaka kako ključa poput vulkana koji će svakog trenutka eksplodirati. Šta nju briga? Nikada nije imala ni kilogram viška, ma šta da je jela. Bila je tako srećna zbog prirodno plave kose i savršene figure. Izgledala je mnogo mlađe od svojih vršnjakinja, pa su ljudi često mislili

da smo sestre. Nije fer što sam nasledila očeve gene i glupavu kovrdžavu kosu. „Ja se ugojila? Ovo su mi omiljene farmerke. Morala sam da čekam tri meseca da stignu u radnju, a sada ih je ta glupava sluškinja smanjila pranjem!“

Mogla bih se zakleti da sam na delić sekunde videla osmeh na maminom licu, što me je još više razljutilo. Stavila je ruku na moje rame.

„Smiri se“, rekla je nežnim glasom zbog kog sam poželela da udarim u nešto. „Ti si devojčica u razvoju...“

Odgurnula sam njenu ruku.

„Da se smirim? Devojčica u razvoju? Ne mogu više da rastem! Ionako sam ogromna.“

Mama je uzdahnula.

„Imaš lepu figuru, Leonora, predivne duge noge, ti si...“

„Šta ti znaš! Već nosim broj 42, dok svi u mom razredu nose 35-36. Ja sam slon! Ceo dan mi je uništen. Mrzim te. Nikada me nećeš razumeti.“

Skinula sam farmerke. Bez obzira na to koliko sam se trudila, nisam mogla da ih obučem. Bacila sam ih na krevet i legla preko njih.

„Aaaa!“

Mlatarala sam rukama, udarala pesnicama u jastuk i nogama u krevet. Onda mi je pozlilo. Osećala sam se užasno loše. Ustala sam iz kreveta. „Muka mi je“, rekla sam.

Mama me je užasnuto pogledala. Pitala sam se zašto nikada ništa ne kaže ili ne uradi u trenucima kao što je ovaj! *Sigurna sam da sam usvojena. Nemoguće da sam njena kćerka. Nemamo ništa zajedničko i ona nema pojma kako da se ponaša prema meni.* Počelo je da mi tutnji u glavi. „Boli me glava“, cvilela sam. „Debela sam i bubuljičava. Sve je to tvoja krivica!“

Henri je pokucao i promolio glavu iza vrata. Gađala sam ga jastukom. „Napolje! Napolje! Izlazite napolje! Mrzim vas!“

Henri je nestao munjevitom brzinom, a mama je izjurila napolje poput uplašenog zeca.

„Aaaa“, urlala sam u plafon. „Niko me ne razume. Baš niko. Mrzim sve. Mrzim svoj život. Tako sam ružna. I debela. Tako sam nesrećna.“

Drugo poglavlje

Pravila za život

Pravilo broj 1: Počecu da držim dijetu. Ozbiljnu dijetu. U stvari, neću jesti ništa dok ne smršam. Ili... Hm... Možda postoji neka čudesna pilula za mršavljenje koju mama može da mi nabavi. Da. Mora da postoji. Ili možda liposukcija? Kesidi Pol iz moje poslednje škole smanjila je guzu za vreme uskršnjih praznika. Nekoliko nedelja nakon operacije nije mogla da sedi. Pa, nisam baš za tu opciju. Ne podnosim bol.

Pravilo broj 2: Niko od posluge ne sme me videti pre nego što smršam.

Pravilo broj 3: Širla više ne sme da koristi parfem. Miriše na vanilu i kokos, pa dobijam želju za čokoladom.

Pravilo broj 4: Širla mora poći sa mnom u Evropu, jer je ona jedina osoba koju bih podnela kraj sebe u tim trenucima (sve dok ne stavlja taj parfem).

Bila sam spremna za put. Sedela sam u dvorištu sa Koko i čekala da auto dođe po mene. To vreme iskoristila sam da napišem pravila kojima bih život učinila podnošljivijim. Osim Koko, nikome nije stalo do mene. Ona me obožava. Ostali su bili preokupirani sopstvenim životima. Tata čak nije ni pozvao jutros da mi poželi srećan put. Previše je zauzet pravljenjem miliona. On radi sa bankama. I dalje mi nije jasno šta tačno radi, iako je više puta pokušao da mi objasni. Koga je uopšte briga? Puni smo kao brod. To je ono što je važno. Čak i ja imam svoj račun sa nekoliko hiljada dolara.

Mama je bila zauzeta, pomažući Širli u kuhinji oko jelovnika za Božić. U našem dvorištu skupilo se nekoliko dosadnih komšija koji su nosili razne recepte u rukama. Mene uopšte nije zanimalo Božić

na Karibima, bez obzira na to što uvek bude snega, čak i kada ga u Evropi nema.

„Da li je sve u redu, dušo?“

Klimnula sam. Nisam zaboravila kako je bila neobazriva kada je u pitanju moja kilaža. Za razliku od prethodnih godina, sada me nije upitala šta želim na meniju za Božić. Kao da je važno! Ješću samo salatu i piti prokuvanu vodu sa kriškom limuna u njoj. Time se Medison Pitera hranila celo polugodište i smršala. Sada izgleda kao čačkalica. Takva ću biti i ja, ako budem držala dijete na taj način. Rastužila me je pomisao na poslednju školu koju sam pohađala. Bila je to peta škola iz koje sam izbačena u roku od dve godine. Tamo sam upoznala i Tigi. Bilo bi mi mnogo žao da krenem u novu školu bez nje. Moji roditelji će teško pronaći neku školu u blizini u kojoj već nisu precrtali moje ime. Kako god. Pretpostavljam da uvek mogu da učim kod kuće. Mnogi ljudi to rade, iako sam čula da veliki broj onih koji se školuju kod kuće, zbog nedostatka druženja sa drugim ljudima, kasnije imaju velikih problema u komunikaciji. Poslednje što želim jeste da postanem nedruštvena ili teška osoba. Mogu da budem čvrsta i svojeglava, ali nikako teška.

„Hvala ti što si me pitala šta želim na meniju za Božić!“ rekla sam mami.

„Zar nisam? Izvini, nameravala sam. Da li si sigurna da te nisam pitala? Hm...“

Mama je pocrvenela, očigledno postidjena činjenicom da je zaboravila da me upita.

„Pa, u stvari, nemoj da planiraš večeru za mene, jer neću ništa jesti.“

Pogledala me je šokirano.

„Šta kažeš, Leonora?“

„Od danas sam na dijeti. Bar mesec dana neću smeti da jedem.“

Širla je dolazila, noseći u ruci činiju pomfrita.

„Onda ti ovo neće trebati?“ upitala je umočivši jedan veliki, sočni komad u majonez, a potom ga stavila u usta.

Dok sam je posmatrala kako oblizuje usne, krenula mi je vodica na usta. Obožavam hranu. Ona je jedno od pet najvećih životnih užitaka. Tako je tužno što ću sada morati da je se odreknem kako bih ponovo mogla da uđem u farmerke. *Zbog lepote moraš patiti!* Mada, možda bih mogla sutra da počnem sa dijetom? Ne. Bilo bi čudno da držim dijetu u Parizu, u tom prekrasnom hotelu. Najbolje vreme da počnem sa dijetom jeste kada se vratim sa

putovanja. Ili posle Nove godine. Da. Nova godina je najbolje vreme za donošenje odluka.

„Pa, dobro. Možda bih danas mogla da preskočim“, rekla sam. „Mejson se ipak namučio da napravi taj pomfrit.“ (Uvek treba naglasiti kako ceniš ono što drugi rade za tebe.)

„Nema problema, draga“, rekla je Širla. „Ja takođe voleti pomfrit. Mmmm. Vrlo je ukusan.“

Udahnula sam duboko.

„Širla, odmah mi daj tu činiju“, rekla sam. „Bolje bi ti bilo da spakuješ stvari. Želim da pođeš sa mnom u Evropu.“

Širla je na trenutak zastala i upitno pogledala mamu.

„Ali, Henri ide sa tobom, sve je već dogovoreno“, rekla je mama.

„Ne zanima me“, rekla sam. „Želim Širlu. Uostalom, to je samo nekoliko dana.“

Širla je odmahнула glavom.

„Ja ne idem u Evropa. Ja imam obaveza, gospođice Hedli-Dent. Mala Maraja sutra učestvuje na predstava. Ona biti kamila. Ja to ne smeti propustiti, ni za šta na svetu.“

„Ne postoji kamila u toj predstavi, već magarac“, rekla sam.